

Σεβασμός στην ελευθερία του παιδιού μας

[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

Τον πιο καταλυτικό ρόλο στην επικοινωνία γονιού και παιδιού τον παίζει ο σεβασμός της ελευθερίας του παιδιού. Ο,τι κι αν κάνει ένας γονιός, τα πάντα να προσφέρει στο παιδί του, ιδίως τον έφηβο, αν νιώσει το παιδί ότι δεν σέβεται την ελευθερία του, τότε ματαίως κοπιά και παλεύει. Κι ο λόγος είναι απλός: ο Θεός προίκισε τον άνθρωπο με το μεγαλύτερο και σπουδαιότερο δώρο, την ελευθερία. «Πρέπει να καταλάβουμε οι άνθρωποι», έλεγε ο μέγας όσιος Πορφύριος, «ότι ο Θεός δεν μας έδωσε απλώς ελευθερία. Χάραξε την ελευθερία μέσα μας». Γι' αυτό και οτιδήποτε καταστρατηγεί αυτήν την ελευθερία διαστρέφει τον αληθινό χαρακτήρα του ανθρώπου.

Μεγαλύτερη απόδειξη για την αλήθεια αυτή από τον ίδιο τον Κύριο που μας κάλεσε ελεύθερα να Τον ακολουθούμε για τη σωτηρία μας, δεν υπάρχει. «Όστις θέλει πίσω μου ελθείν» είπε. Παρ' όλη την παγγνωσία Του ότι μια πορεία δική μας μακριά Του είναι η καταστροφή μας, παρ' όλη την παναγαθότητά Του που Τον κάνει, ανθρωποπαθώς μιλώντας, να «καίγεται» η καρδιά Του από την άρνησή μας να Τον ακούμε, όμως δεν μας εκβιάζει. Ζητάει πάντοτε την ελεύθερη συγκατάθεσή μας. "Έτσι λοιπόν και με τα παιδιά μας· τυχόν δική μας εμμονή να εκβιάσουμε τη θέλησή τους, έστω και για το καλό τους, δεν θα τα ωφελήσει. Κι εμείς θα απογοητευτούμε κι εκείνα θα αντιδράσουν.

Βεβαίως, μιλώντας για σεβασμό της ελευθερίας των παιδιών δεν εννοούμε την άρνησή μας να τα καθοδηγούμε και να ασκούμε αγωγή επάνω τους. Κι αυτό είναι απαραίτητο, ιδίως στα πρώτα χρόνια της ζωής τους, γιατί η ανθρώπινη φύση έρχεται προβληματική στον κόσμο τούτο, τον πεσμένο στην αμαρτία. Μόνον ένας κόσμος απαλλαγμένος από την αμαρτία δεν θα είχε ανάγκη επέμβασης διά της αγωγής, κάτι που δεν έλαβαν σοβαρώς υπ' όψιν τους διάφοροι φιλόσοφοι και παιδαγωγοί των νεώτερων χρόνων. 'Αλλά η επέμβαση αυτή και η αγωγή πρέπει να γίνεται διακριτικά, με αγάπη και με υπομονή, που θα πεί: πρωτίστως με τη ζωή μας και λιγότερο με τα λόγια μας. "Έτσι ούτε η υπερβολή της προστασίας μας αλλά και ούτε η αδιαφορία μας μπορούν να δικαιωθούν.

Μεταξύ πάντοτε των δύο ακροτήτων, του υπερπροστατευτισμού και της αδιαφορίας, υπάρχει ο ίσιος δρόμος της πίστεως: η διακριτική εν αγάπη επέμβαση.

Κι αυτή όπως είπαμε, όσο τα παιδιά είναι ακόμη μικρά. Στην τυχόν ένστασή μας, τι κάνουμε όταν τα παιδιά μεγαλώσουν, η απάντηση είναι: ριχνόμαστε στην προσευχή υπέρ αυτών. «Αφήστε και κανένα κατσαβίδι για τον Χριστό», έλεγε χαριτολογώντας ο όσιος Παΐσιος σε πανικόβλητους γονείς που έβλεπαν τα παιδιά τους να αντιδρούν προς την πίστη. «Δεν θα τα λύσουμε εμείς όλα τα θέματά τους». Και· «οι γονείς είναι κυρίως υπεύθυνοι όσο τα παιδιά είναι μικρά. 'Αφότου μπαίνουν στην εφηβεία, χωρίς βεβαίως να αδιαφορεί ο γονιός, αναλαμβάνει ο Χριστός και ο φύλακας άγγελος του παιδιού».

pgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3hjtaji>